

8. KAPITOLA

Sivé krídlo ignoroval bolesť v nohe, vytackal sa spod kríka a vyskočil do vzduchu. No natiiahnutými pazúrmí sa len obtrel o chvost Jagavej bystriny a orol s víťazoslávnym škrekom odletel z dosahu.

„Bojuj!“ zakvílil Sivé krídlo na Jagavú bystrinu, keď trielil po zemi pod nimi. „Vyslobod' sa!“

Zbadal, že sa dva orly, ktoré prenasledovali Korytnačiu nôžku a Mračný deň, otočili a zamierili k svojmu spoločníkovi. Kútikom oka zazrel, že Jasné nebo a mačky pri ňom dorážajú štvrtého orla hryzením do krku.

Zvyšné tri orly sa vzniesli vyššie. Jagavá bystrina sa strácala na oblohe a jej výkriky prestalo byť počuť. Sivé krídlo od hrôzy nabral rýchlosť, nasledoval ich, skákal z balvana na balvan, šmýkal sa na uvoľnených kameňoch, odieral si kožu na vankúšikoch.

„Sivé krídlo! Stoj!“ Nejasne za sebou počul kričať Korytnačiu nôžku.

Mračný deň a Korytnačia nôžka ho dobehli, každý po jednom boku. „Už jej nemôžeš pomôcť,“ dychčal Mračný deň.

Sivé krídlo s výkrikom plným žiaľu a zúfalstva prudko zastal a uvedomil si, že sa ocitol na samotnom okraji útesu. Ešte pár krokov a zrútil by sa dole do údolia.

„Jagavá bystrina!“ vyhrkol, boky mu prudko stúpali a klesali a zaplavovala ho vina. „Je to moja chyba!“

Mračný deň sa k nemu zboku pritlačil. Korytnačia nôžka sa ho roztraseným hlasom snažila utešiť: „Spravil si všetko, čo bolo v твоjich silách.“

Sivé krídlo ostal stáť na okraji útesu a predstavoval si, ako sa rúti dole, ako sa jeho telo rozbíja na skalách. Na okamih sa zatackal, keď sa mu zakrútila hlava, no vzápätí cítil, ako ho Mračný deň pazúrmí ťahá preč od okraja.

„Pod',“ zamňaukal čierno-biely kocúr. „Musíme sa vrátiť k ostatným.“

Keď sa Sivé krídlo otočil od priepasti, pribehli im naproti Jasné nebo a Hlboká tieňava.

„Dokázali sme to!“ zvolal Jasné nebo víťazoslávne. „Zabíli sme orla!“

Ešte aj Hlboká tieňava, inokedy odmeraná, bola nadšená a zelené oči jej žiarili.

Za nimi pribehol Kavčí škrekom. Mal natrhnuté ucho, ale inak vyzeral nezranený. „Tí vtáci nám už nebudú robiť problémy,“ vyhlásil spokojne.

Jasné nebo zastal a zmätene sa poobzeral. „Kde je Jagavá bystrina?“ spýtal sa.

Sivé krídlo otvoril čeluste a chcel odpovedať, ale nenachádzal slová a znova ho zaplavila vina.

„Mrzí ma to,“ zamňaukala ticho Korytnačia nôžka. „Odniesol ju jeden z orlov.“

Jasný nebo na ňu hľadel tak nehybne, akoby bol vytesaný z ladu. „To nie je možné!“ zachripel. „Jagavá bystrina je príliš rýchla, aby sa nechala chytiť! Sivé krídlo,“ pokračoval a otočil sa k bratovi, „prečo si jej nepomohol?“

„Ja... poranil som si nohu,“ vykocktal Sivé krídlo. „Pomáhala mi ujsť pod krík.“

Jasnému nebu zaliala oči hrôza. „Nechal si ju *vonku*?“

Sivé krídlo zúfalo pokrútil hlavou. „Tak to nebolo...“ začal namietaať, no potom stíchol, pretože nebolo nič, čo by mačky – nieto ešte jeho – presvedčilo, že nie je zodpovedný za jej smrť.

„Nie,“ zamrmľal Mračný deň a prešiel jednou labou po boku Sivého krídla. „Nie je to nikoho vina.“

„Dobre.“ Jasný nebo sa vystrel, otočil sa a prečesal pohľadom krajinu. „Ktorým smerom ten orol letel?“

Zatiaľ čo zvyšok mačiek hľadel naňho, Sivé krídlo videl, že sa z previsu, pod ktorým sa skrývali, blíži Tmavý mach. Hlboká tieňava odbehla späť k nemu a nástojčivým mňaukaním mu oznámila, čo sa stalo.

Keď Tmavý mach podišiel k skupine, položil Jasnému nebu na chrbát chvost. „Jagavú bystrinu teraz nemôžeme ísť hľadať,“ zamňaukal.

„*Musíme!*“ namietal Jasný nebo hlasom plným lásky a bolesti. „Bude mať moje mačatá!“

Hlúčik mačiek zhrozene zalapal po dychu. Keď si Sivé krídlo predstavil drobné životy, ktoré zahynuli spolu s ich matkou, cítil sa ešte zdrvenejšie.

Tmavý mach pokrútil hlavou. „Tol'ká strata...“ zamrmľal.

Nespúšťal chvost z chrbta Jasného neba a zaviedol ho k previsu, kde čakali zvyšné mačky. Korytnačia nôžka im odbehla prezradiť, čo sa stalo, zatiaľ čo Mračný deň cupotal pri Sivom krídle.

Keď mačky vzkĺzli späť pod previs, privítalo ich zdrvené ticho. Dokonca aj Mesačný tieň netypicky stíchol.

Zhromaždili sa okolo Jasného neba a tíško ho utišovali, ale Sivé krídlo vedel, že nič, čo mačky povedia, bratovu bolesť nezmierni. Nemohli ho ani len uistiť, že Jagavá bystrina zomrela rýchlo a bezbolestne.

Sivé krídlo zaliezol do kúta a ľahol si s hlavou na labách. O chvíľu nato sa pri ňom usadila Korytnačia nôžka, tak blízko, až sa jej kožuch dotýkal jeho.

„Nebola to tvoja vina,“ zašepkala.

Ale bola, pomyslel si Sivé krídlo sklúčene. *Rozhodne bola.*

Žiadna mačka tej noci poriadne nezažmúrila oka. Keď svitlo sivé, chladné ráno, vykradli sa von. Keď vyšiel von Sivé krídlo, Tmavý mach k nim ťahal cez sneh telo mŕtveho orla.

„Musíme sa najesť,“ oznámil a pustil korisť doprostred skupiny. „Nesmieme prísť o silu.“

Ako posledný sa zjavil Jasné nebo s očami potemnenými od žiaľu. Najprv sa od vtáka odvrátil, ale Hlboká tieňava ho postrčila bližšie a nakoniec si čupol a dostal do seba pár hltov.

„Jasné nebo,“ oslovil ho Tmavý mach, keď dojedol, „chceš sa vrátiť do jaskyne?“ Zvyčajne sebavedomý vodca znel neisto. „Jagavá bystrina zomrela tu, v horách, tak tu možno budeš chcieť ostať.“

Jasné nebo zaváhal, potom pokrútil hlavou. „Sľúbil som Jagavej bystrine, že na nás čaká lepší domov. Dodržím svoj sľub tým, že ho nájdem – pre ňu a naše mačatá.“

Sivé krídlo bodol do srdca pri bratovej odvahe ďalší pazúr žiaľu a viny.

„Jagavá bystrina obetovala svoj život, aby sme ušli orlom,“ vyhlásil Tmavý mach. „Uctite si ju tým, že si ju navždy poniesiete v srdciach.“

Jasné nebo sklonil hlavu, ale neodpovedal.

„Dobre,“ pokračoval Tmavý mach, pričom sa mu oči-vidne ťažko hľadala zvyčajná rásnosť. „Budeme pokračovať ďalej k zhľuku borovíc. Mali by sme k nim doraziť napopoludnie.“

Keď mačky znova vyrazili, smútok sa okolo nich vznášal ako hmla. Sivé krídlo si všimol, akí sú všetci v prítomnosti Jasného neba nervózni. Naberol odvahu, aby vykročil po bratovom boku. *Ak mi utrhne uši, zaslúžim si to, ale nemôžem ho ignorovať.*

No v tej chvíli vykročil vpred Mesačný tieň. „Pod,“ zamrmľal Jasnému nebu. „Dnes s tebou pôjdem ja.“

Cestou k boroviciam sa k Sivému krídlu pridala Mračný deň. Neutešoval ho. Len spolu cupotali v príjemnom tichu.

Predpoveď Temného machu sa naplnila a keď dorazili k vetrom ošľahanému porastu borovíc, bolo takmer popoludnie. Hlboká tieňava vyskákala hore po kmeni najvyššej z nich a ostala neisto sedieť na tenkom pichľavom konári, ktorý sa pod jej váhou kolísal.

„Vidím cestu z hôr!“ zakričala.

„No teda! Už sme takmer tam!“ zvolala Korytnačia nôžka.

„Aké to tam je?“ spýtala sa Bystrá voda.

Nadšené volanie však rýchlo stíchlo. Sivé krídlo vedel, že všetky mačky myslia na Jagavú bystrinu a smútia, že sem nedošla s nimi.

„Kadiaľ máme pokračovať?“ zdvihol Tmavý mach zrak na Hlbokú tieňavu na strome.

„Dole týmto svahom,“ ukázala Hlboká tieňava chvostom. Zaborila pazúry do kôry a začala zliezať dole. „Okolo kopca sa tiahne úzke údolie, ktoré vedie ku koncu pohoria. Za ním je *rovina!*“ zakončila víťazoslávne, keď zoskočila posledných pár chvostov.

Mačky pokračovali ďalej, do očí im svietilo slnko a kožuchy im prečesával vietor. Keď vyšli na otvorené skalnaté priestranstvo, Sivé krídlo znervóznel – vysoko nad nimi krúžil pár orlov. No nepriblížili sa.

„Poučili sa, že sa s mačkami nemajú zahrávať,“ vyhlásil Kavčí škrekot.

Sivé krídlo premýšľal, či má pravdu. *Alebo sa len včera dobre najedli?*

Želal si, aby mohol ísť za Jasným nebom, priznať vinu a povedať mu, ako ho mrzí, že nechal Jagavú bystrinu zomrieť. Ale vedel, že by nikdy nenašiel správne slová. Namiesto toho cupotal niekoľko krokov za bratom a bojoval s bolesťou v srdci.

Terén začal byť onedlho menej kamenitý a v oveľa tenšej snehovej prikrývke sa objavovali pásy drobnej pichľavej mačiny. Zmenili sa aj hory – skalnaté štíty vystriedali jemnejšie, oblejšie kopce.

Mačky sa pustili do strmého zostupu do úzkeho údolia. Stromy boli v nižšie položených oblastiach vyššie. Sivé krídlo, privyknutý na vetrom ošľahané borovice okolo vodopádu, udivene vyvaloval oči na ich široké konáre.

Keď zišli o niečo nižšie, zazrel pri jednom z kmeňov pohyb. Hore ním trielil malý červenohnedý tvor. *Veverička!* pomyslel si. *Presne ako v príbehoch starších!*

Vrhol sa k nej, no Bystrá voda bola rýchlejšia a mihla sa okolo neho ako sivo-biela šmuha. Vydriapala sa hore stromom, zatiaľ čo sa veverička snažila utiecť po konári. Schmatla ju a zabila ju rýchlym hryznutím do krku.

„Toto je úžasné!“ zvolala, keď pustila úlovok na zem a víťazoslávne zoskočila za ním. „Ešte sme ani nevyšli z hôr a už je tu korisť!“

Všetky mačky sa zbehli k nej a odhryzli si z veveričky – až na Jasné nebo, ktorý sa otočil preč. „Nie som hladný,“ zamrmľal.

Sivé krídlo sa prinútil zjesť svoj podiel, ale chutil mu ako prach. Vrhol pohľad na Jasné nebo a želal si, aby vedel, aké slová by bratovi ulavili od smútku.

Dole v údolí zurčala okolo kameňov plytká rieka. Trávnatá cesta na jej druhom brehu viedla na široký pás rovnej krajiny.

„Dokázali sme to!“ zvolala Pokropená kvetina. „Odišli sme z hôr!“

„Ešte nie.“ Tmavý mach priložil nos k dcérinmu plecu. „Najprv musíme vymyslieť, ako prejdeme cez túto rieku.“

Mačky sa rozostúpili, cupotali hore-dole brehom a hľadali miesto, kadiaľ by mohli bezpečne prejsť. Rieka bola síce pri brehoch plytká, ale stredom sa tiahol pás hlbokkej vody a prúd vyzeral byť dostatočne silný, aby zdvihol mačku z láb.

„Tu!“ zakričala z miesta vyššie proti prúdu Letiaca jastrabica. „Pozrite,“ pokračovala, keď sa zvyšok skupiny zbehol, aby sa pozrel, čo našla. „Mohli by sme prejsť po týchto skalách.“

Sivé krídlo videl, že z rieky vytŕčajú skaly, hoci niektoré boli dosť ďaleko od seba a cez jednu či dve tiekla voda.

„Nie som si istý, či sa mi to pozdáva,“ zamrmľal Kavčí škrekot. Sivé krídlo videl, že niekoľko ďalších s ním súhlasí.

„Pochybujem, že nájdeme niečo lepšie,“ vyhlásil Tmavý mach. „Dobrý postreh, Letiaca jastrabica. Pôjdem prvý.“

Sivé krídlo sledoval, ako statná postava ich vodcu preskákala zo skaly na skalú. V jeho podaní to vyzeralo ľahko.

